

KISS, É.:

Malakológiai évfordulók, 1984 - Malakologische Jubiläen, 1984

"Laudamus veteres, sed nostris utimur annis;
Mos tamen est aequè dignus uterque coli."

/OVIDIUS: Fasti, I: 225-226/

Thomas BLAND 1809 Newark, Nottinghamshire, Anglia - 1885 Brooklyn,
N. Y., USA

Az angol származású kutató Londonban végezte a tanulmányait, és a jogász szakmát választotta. Eredeti munkakörében 1842-ig dolgozott, majd ezután Barbados szigetére költözött. 1894-ben Jamaicára került, később pedig Kolumbiában egy aranybánya felügyelője lett. 1852-ben végleg New Yorkban telepedett le. Főleg az USA keleti részéről és az Antillákról való szárazföldi csigákkal foglalkozott. Malakológiai témában 70 publikációja van.

CZÓGLER Kálmán 1884 Szeged - 1952 Szeged

Kiترajsa a SOOSIANA, 1977, 5: 3-8. oldalán található.

Rudolf Wilhelm DUNKER 1809 Eschwege - 1885 Marburg

A tehetséges ifjú gimnáziumi tanulmányait Casselben és Rintelnben végezte, s közben rajzolni is tanult. Kézületek és csigák gyűjtésére Rintelnben unokatestvére biztatta fel, s közösen határozták szerzeményeiket. E kedvtelését tanárai nem nézték jó szemmel, bár tanulmányi eredményei kitűnőek voltak. Érettségi után bányászati iskolába iratkozott, s ebben az időben szinte csak az ásványokat és a fossziliákat kutatja. Komolyan érdeklődött az ásványtan, geológia és őslénytan iránt. 1830-ban a göttingeni egyetemre került, ahol ásványokkal foglalkozott. Az egyetem elvégzése után bányászati pályán helyezkedett el. Doktori címet 1838-ban kapott Jenában. 1839-ben ő lett a casseli politechnikai iskola ásványtan- és geológiatanára. Itt könnyen hozzájutott PHILIPPI és L. PFRIFFER gyűjteményéhez. Ebben az időben hozta létre a Palaeontographica c. folyóiratot, amit 1870-ig szerkesztett. 1854-ben egyetemi tanárnak nevezték ki Marburgba, vele egyidőben az Ásványtani Intézet vezetésével is megbízták. 1860 után egyre kevesebbet meggyűjteni. Malakológiai kutatásainak alapjául a világ sok részéről kapott anyag szolgált. Eredményeit sok apróbb munkában közölte. 70 publikációjában többnyire puhatestűekről írt, elsősorban tengeri fajokról.

Leopold Joseph Franz Johann FITZINGER 1802 Wien - 1884 Hietzing

Apja állami tisztviselő volt. Tanulmányait a szülői házában kezdte, majd 1812-től a bécsi bencésekénél végezte a gimnáziumot. Már ekkor szenvedélyesen foglalkozott rovarokkal és csigákkal, később botanikával. Vonzódott a természettudományokhoz; szinte mindent gyűjtött, minden érdekelte. 1816-ban elhatározta, hogy gyógyszerész lesz. Fel is vették tanulónak, de még ugyanebben az évben beiratkozott a bécsi egyetemre is, ahol ásványtant, zoológiát és kémiát tanul. Magánszorgalomból a humán tárgyakat is tanulmányozta. 1817-ben a mai bécsi Naturhistorisches Museum elődjében önkéntesként munkát vállalt, és azonnal rábízták a hullók és halak osztályát. 1817 őszén abbahagyta gyógyszerészeti tanulmányait, s kizárólag a természettudományokkal foglalkozott. 1819-től 1821-ig a legfontosabb orvosi tantárgyakkal ismerkedett meg. 1821-ben állami-gazgatási állást vállalt. Foglalkozása mellett folytatta a tudományos munkát, s 1826-ben megjelent első publikációja a hullók rendszeréről, melyet természetes rokonságuk alapján állított össze. 1827-ben a hallei természettudományi társaság - munkája elismeréseként - tiszteletbeli tagjává választotta. 1830-ban adóügyi referens lett. 1833-ban Königsbergben megkapta az orvos- és sebészdoktori címet, majd 1834-ben a hallei egyetemen a filozófiadoktori címet. 1833-ban jelent meg a "Systematisches Verzeichniss der im Erzherzogthume Oesterreich vorkommenden Weichthiere, als Prodrom einer Fauna derselben. Beiträge zur Landeskunde Oesterreichs unter der Enns" c. munkája. Ez elősorban azért jelentős, mert az 1830-as években szinte minden szárazföldi csiga a *Helix*, *Pupa* és *Clausilia* genuszban volt nyilvántartva. Ő kezdte szétszedni az egyes csoportokat, s így sok mai genusznév tőle származik /pl. *Pyramidula*, *Discus*, *Vitrea*, *Aegopis*, *Oxychilus*, *Helicopsis*, *Monacha*, *Chilostoma*, *Isognomostoma*, stb./.. Az általános nagy rendszerrel foglalkozott, a fajok szintjéig nem ment le. A bécsi muzeumban hivatalosan csak 1844-ben alkalmazták, egészen alacsony beosztásban. 1848-ban a császári tudományos akadémia tagjává választották. 1855-ben egy tudományos ismeretterjesztő munka kiadását kezdte meg az emlősök természetrajzáról. 1861-ben nyugdíjba vonult. 1863-ban átvette a müncheni állatkert vezetését, s még ebben az évben Pestre költözött, hogy megszervezze és irányítsa a mai állatkert elődjét. 1873-ig maradt Pesten, majd a bécsi világkiállítás megnyitánkor Hietzingbe költözött, ahol kizárólag állattannal foglalkozott. Rengeteg témában publikált. 1851-ig rengeteg tanulmánya jelent meg.

Henry Haversham GODWIN-AUSTEN 1834 Teignmouth, UK - 1923 Nore, Godalming, Surrey, UK

A katonai pályát választotta hivatásul. Apjához hasonlóan igen jártas volt a geológiában. Katonai tanulmányait 1848-ban kezdte Sandhurstban. 1851-ben gyalogosként Indiába indult, 1852 elején érkezett meg. Néhány évi katonai szolgálat után 1857-ben mint topográfiai szakértő csatlakozott az Indian Survey Departmenthez. Első nagy feladata Kashmir északi hegyvidékének feltérképezése volt, ő állapította meg a K2 pontos fekvését /a hegység neve ma Mt. Godwin-Austen/. Számos hegyet mászott meg elsőként ezen a vidéken. Munkájának elismeréseként a "felfedező aranyérmével" tüntették ki. 1863-ban Tibeten keresztül eljutott a kínai határig. 1863 és 1865 között Darjeeling környékét tanulmányozta. Ezt követően Bhutan államban, 1866 és 1876 között pedig Assamban dolgozott. 1877-ben alezredesként vonult vissza katonai szolgálatából, és hazatért Angliába. Csigagyűjtéssel 1862-től kezdett komolyan foglalkozni. Dél-Afrika faunáját kiválsan ismerte. 1877-től főként az indiai szárazföldi csigák anatómiája érdekelte, emellett sokat foglalkozott a *Zonitidae* családdal is. 1880-tól tagja a Royal Society-nak. 1908-1910 között pedig a brit csigászársaság elnöke volt. 1882-ben kezdte publikálni fő művét: *The Land and Freshwater Mollusca of India*, London 1882-1910, amely három kötetben jelent meg. Malakológiai publikációinak száma 80, egyéb zoológiai, földrajzi és geológiai témában pedig 130 munkája jelent meg.

Shintaro HIRASE 1884 Hukura, Awazi, Japán - 1939 Tokio

A japán malakológus csigák iránti érdeklődését apja, Yoichiro Hirase keltette fel, aki ezen a területen szintén híres volt. Az egyetemet 1910-ben fejezte be a Kyoto Imperial Universityn, ahol pszichológiát tanult. Ugyanitt szerzett doktorátust 1917-ben. 1920-tól haláláig a Meiji Universityn tanított természettudományt és zoológiát, s közben két másik egyetemen is tevékenykedett. Legtöbb idejét a fiatal generáció nevelésére fordította. Jártas volt a malakológia minden területén. Többek között nagy monográfiát írt a

Japán osztrigákról. Alapító tagja volt a japán malakológiai társaságnak. Közel 50 malakológiai publikációja jelent meg.

Pierre-Marie-Arthur MORELET 1809 Lays /Saone et Loire/ - 1892 Velars
/Dijon mellett/

Utazásait kivéve, életéről alig tudunk valamit. Utjai azt bizonyítják, hogy igen mozgalmas, energikus ember volt, aki szinte az egész világot bejárta. 1834-ben gyalog bebolyongta Itáliát, s e vállalkozását 1836-ban megismételte. 1837-ben Algériát kereste fel, majd 1838-ban Korzika és Szardínia következett. 1839-től tagja volt az algériai tudományos bizottságnak, s így két évet töltött ott. 1844-ben újra útra kelt, s bejárta Spanyolországot és Portugáliát. Legnagyobb utazására 1846-1847-ben került sor, amikor eljutott Kuba, Mexikó, Guatemala és Közép-Amerika nagy részére. Az ezt követő években a svájci Alpok csúcsait járta végig, és kedvtelésből botanizált. Utazásai során nemcsak festői szenvedélyének hódolt, hanem igen sok csigát is gyűjtött. Ennek eredményeként összeállt egy kb. 9 ezer fajt tartalmazó szárazföldi és édesvízi gyűjtemény. Gyűjteményének értékét nagymértékben emeli a benne található sok típusanyag. Sokat publikált, közleményei igen fontosak /pl. Catalogue des Mollusques terrestres et fluviatiles de l'Algérie, 1853. Description des mollusques terrestres et fluviatiles du Portugal, 1845/.

Otto Friederich MÜLLER 1730 Köbenhavn - 1784 Köbenhavn

Életrajza a SOOSIANA, 1980, 8: 83. oldalán található.

Nils Hjalmar ODHNER 1884 Stockholm - 1973 Stockholm

A svéd malakológia kiemelkedő egyéniségét ismerhetjük meg személyében. Egyike volt azon keveseknek, akik az egész világ recens és fosszilis csigáit áttekintette, s foglalkozott a puhatestűek fejlődéstörténetével, valamint különféle geológiai problémákkal. Egyetemi tanulmányokat Stockholmban folytatott, 1912-ben doktorált egyetemi docensi fokozattal. Már 1904-től végzett kutatómunkát a stockholmi Természettudományi Múzeumban, s élete végéig ez volt állandó munkahelye. 1940-ben professzori címmel tüntették ki, s ezzel egyidőben a gerinctelen gyűjtemény vezetője lett. Röviddel ezután az egész intézmény vezetésével is megbízták. 1949-ben vonult nyugdíjba, de a kutatómunkát tovább folytatta. Jól ismerte az Északi- és a Jeges-tenger puhatestűit, és sokáig kutatta az Antarktisz tengereit is. Világtekintély volt az Opisthobranchiák anatómiájában és rendszertanában, valamint ő volt a Pisidiumok úttörő specialistája. A tengeri puhatestűek mellett foglalkozott a szárazföldi faunával is, elsősorban a szubfosszilis Sphaeriidae és Succineidae családok érdekelték. Publikációi 1907-től 1968-ig jelentek meg, több mint 110 munka.

Karl REGIUS 1884 - 1966 Magdeburg

A szegény családból származó fiú elemi iskolái után gimnáziumba került, ahol már megmutatkozott természettudományos érdeklődése. A tudományok megismerésében nagy segítségére volt egyik tanára, akít minden geológiai útjára elkísért. A gimnázium után Göttingenbe került lakatosinasnak. Ebből az időből származnak kövületgyűjtései; elsősorban harmadkori kövületek érdekelték. 1907-ben Magdeburgba került mint szerzőgép-tervező. Szabad idejében azonban egyre inkább a malakológia felé fordult. Tengeri és szárazföldi csigát egyaránt gyűjtött, s időnként még vásárolt is. 1955-56-ban hosszabb utazást tett DNY-Afrikában, s ekkor tovább bővítette anyagát. Gyűjteményét 1958-ban a drezdai Zwinger-Múzeum vette meg; az 1958 után gyűjtött anyaga, mely főleg Magdeburg környékéről való, a Senckenberg-Múzeumba került. 17 malakológiai publikációja van, főleg faunisztikai jellegűek, de foglalkozott a csigafajok héjformáival és azok torz növekedésével is.

Eduard Wilhelm Peter Simon RÜPPEL 1794 Frankfurt - 1884 Frankfurt

Jómódú polgárcsaládból származott, apja házitanitókat fogadott melléje, s így biztosította tudományos képzését. A változatos gyermekkor élményeihez tartozott apjával való utazása a Salzkammergutba és Berchtesgadenbe, ahova apja üzleti ügyben ment. Ekkor 7 éves volt. Az út emlékére ásványgyűjteményt kapott ajándékba. Valószínűleg nagyon megtetszettek neki az ásványok, mert 10 éves korában karácsonyra egy újabb, nagy és igen gazdag gyűjteménnyel ajándékozták meg szülei. 12 éves korában Darmstadtba került gimnáziumba, ahol három és fél évet töltött. Kedvenc tárgya a matematika volt. Egyik tanára külön foglalkozott vele, hogy az egyetem matematika szakára minden nehézség nélkül felvegyék. Terve azonban apja betegsége miatt megheiusult, neki is be kellett állnia az üzletbe. 1812-ben elvesztette szüleit, s teljesen ráhárultak az üzlet /bank és posta/ anyagi ügyei. 1813-ban Beaune-ban /Franciaország/ egy kereskedő ismerőseénél vállalt munkát. Napi teendői mellett franciául és spanyolul tanult, majd elsajátította az angol és olasz nyelvet. Amikor a szövetséges csapatok bevonultak Franciaországba, Lausanne-ba ment, s ott ásványtant tanult. Apja egyik barátja azonban nem nézte jó szemmel ezt az elfoglaltságát, nem tartotta méltónak egy kereskedőhöz. Rábeszélésére végül 1814-ben Londonba ment, s ott napi 15 órát töltött egy kereskedő irodájában. A hajszolt munka hatására egészsége teljesen leromlott. Az orvosok azonnali környezetváltást javasoltak. 1815-ben el is indult Madeirára, gyengesége miatt azonban egészen 1816 tavaszáig nem tudott Frankfurtból továbbjutni. 1816 tavaszán megérkezett Itáliába, ahol a kor minden neves geológusával megismerkedett. Munkát vállalt Livornóban egy kereskedőházban, ahonnan hamarosan a tulajdonos megbízásából Egyiptomba utazott. 1817. januárjában érkezett Alexandriába, s ekkor elhatározta, hogy véglegesen felhagyja a kereskedéssel. Bejárta Egyiptomot, Köves-Arábiát és 1817. decemberében tért vissza Itáliába. 1818 őszétől beiratkozott a pavai egyetemre, ahol természettudományt tanult. 1819 nyarán súlyosan megbetegedett, s két hónapig eszméletlenül feküdt. Felépülése után 1819 végétől Nápolyban pihent, tanulmányozta a tengeri állatokat, főleg a halakat. Kedvtelésből még festegetett is. 1820-ban 3 hónapot töltött Szicilián, ahol geológiai kutatásokat végzett. Ebben az időben küldött Európa nagy múzeumainak ásványszorozatokat. A forradalom kitörésekor Genovába menekült, majd visszakerült Paviába, ahol folytatta tanulmányait. 1822. január 1-én egyetlen kísérővel afrikai expedícióra indult. Felkereste Egyiptomot, Núbiát, Cordofánt, Abessziniát, Arábiát. A nagy utazásról 1827. szeptemberében érkezett vissza Itáliába. Az expedícióról hihetetlen nagy mennyiségű kis és nagy állatot, ásványt hozott magával. A Senckenberg-Múzeumnak még ma is ez a törzeanyaga. 1828. áprilisában visszatért Frankfurtba, s a gyűjtések feldolgozására fordította minden idejét. Az eredményeket több kötetben publikálta. 1830 őszén ismét Afrikába indult, s ezúttal Egyiptomot, a Sinai-félszigetet, Abessziniát járta be. 1834. áprilisában ért vissza Itáliába. A második afrikai gyűjtőút után 10 évet töltött Frankfurtban. 1844-ben Messinába ment, 1850-ben pedig ÉK-Afrika felkutatása következett. Publikált a Nilus puhatestűiről és halairól, s alapvető munkát írt ÉK-Afrika madarairól, melyben 50 új fajt közölt. Egyéniségének sokrétűségét bizonyítja 1858-as tevékenysége, amikor a frankfurti éremgyűjteményt dolgozta fel. Ő maga a gyűjtemény számára kb. 10 ezer régi pénzt és érmét gyűjtött. 1881-ben hónapokig feküdt lábtöréssel, egészsége megrendült, szellemi képességei időszakosan elhomályosultak. 90. születésnapját még megünnepezték, de 20 nappal később, 1884. dec. 13-án örökre elhalgatott. Mint ember igen ingerlékeny alkat volt. A cél érdekében senkit sem kimélt, mindenkiel szembeszállt. Előfordult, hogy munkatársait /köztük a múzeum vezetőit/ nyilvános előadáson minősíthetetlen szavakkal illette, amiért egyszer fegyelmit is kapott. Ekkor a Senckenberg-Múzeum első igazgatóhelyettese volt. Ettől függetlenül megszállotként dolgozott az intézetért, s mindenét a múzeumnak adta. Kutatási területei voltak: régészet, földrajz, térképészet, állattan /minden állattörzs/, geológia ásványtan, őslénytan, csillagászat, numizmatika, néprajz. Valamennyi témában publikált, s a csillagászat kivételével valamennyiben maradandót alkotott. Puhatestűekről 57 tanulmánya jelent meg. Az általa gyűjtött illetve leírt Mollusca - típusanyag részben a British Museumban, részben a Senckenberg-Múzeumban található.

Fritz SARASIN 1859 Basel - 1942 Lugano

Tanulmányait Baselban kezdte, majd Würzburgban fejezte be. Itt unokatestvérével, Paul SARASINnal, elhatározta, hogy felkeresi Ceylont. 1883. októberében Triestben hajóra szálltak. Ceylon szigetén jó két évet töltöttek gyűjtéssel és az anyag feldolgozásával. Felfedeztek két csigafajt, amely tengeri csillagon élősök. A puhatestűek kutatása mellett más zoológiai és antropológiai munkákat is végeztek. 1886 tavaszán visszatértek Európába, s Berlinben telepedtek le. Gyűjtőútjuk eredményeit publikálták. 1889-ben Egyiptomot és a Sinai-félszigetet keresték fel, ahonnan gazdag néprajzi gyűjteménnyel tértek vissza 1890-

ben eljutottak Elő-Indiába és Ceylonra. Ekkor irták meg a ceyloni könyvük harmadik kötetét. 1893-ban Celebes szigetre utaztak, ahol bejárva az egész szigetet állattani, botanikai és néprajzi gyűjtéseket végeztek. 1896-ban a baseli múzeumban vállaltak munkát, s feldolgozták Celebes édesvízi csigáit, amely 1898-ban jelent meg. Egy évvel később, 1899-ben, Celebes szárazföldi csigáiról szóló könyvük is megjelent. Az 1901-1903-as celebesi gyűjtőútjuk csigaanyagát BOLLINGER dolgozta fel. Utolsó közös útjukra 1907-ben került sor, amikor a ceyloni kőkorszakot kutatták. Ezután a két unokatestvér útja szétvált, s Fritz SARASIN életének utolsó negyven évét a néprajzi kutatásokra fordította. 1896-tól haláláig ő vezette a baseli Néprajzi Múzeumot. Emellett 1899-1919-ig a baseli Természettudományi Múzeum igazgatója, 1936-ig pedig az Állattani Osztály, majd haláláig a madárgyűjtemény vezetője volt. Legfontosabb malakológiai publikációja /P. SARASINnal közösen/: Die Landmollusken von Celebes. Wiesbaden, 1899.

Thomas SAY 1787 Philadelphia, Penna. - New Harmony, Ind. USA

A neves amerikai malakológus pályáját apja gyógyszerárában kezdte, ahol hamarosan kiderült, hogy üzleti érzéke teljesen hiányzik. Ezért inkább a természettudományok felé fordult, s tudása elismeréseként már 1812-ben a Philadelphiai Akadémia tagja lett. Első publikációja 1817-ben jelent meg. 1818-1825-ig az USA-hoz tartozó szigeteket járta be, mint egy expedíció fő zoológusa. 1828 telén Mexikóban gyűjt. Nagy utazásai közötti időben a Pennsylvanai Egyetem természettudományi professzora. Ezzel egyidőben a Philadelphiai Múzeum professzora is volt. Elsősorban entomológiával foglalkozik, de publikált madarokról is. Csigákkal 1825-től kezdett komolyabban foglalkozni. Fő malakológiai publikációja az American Conchology, melyből élete folyamán 6 kötet jelent meg. Ő írta le a hazánkba behurcolt Lymnaea columella és Physella heterotropha fajokat.

Florian SCHROTT 1884 Lajener Ried - 1971 Schweinsteg, D-Tirol

A falusi plébánosi munkakörét maradéktalanul betöltő amatőr malakológus pályája sok más kutatóhoz hasonlóan indult. Gimnáziumi tanulmányai alatt, melyet Brixenben folytatott, egyik tanára felkeltette és serkentette természettudományos érdeklődését. Kezdetben lepkéket és bogarakat gyűjtött, majd kőveket és ásványokat, végül eljutott a csigákig. Érettségi után a papi pályát választotta. 1910-ben szentelték pappá. Az első világháborúban tábori lelkészként vett részt. 1930-ban Schweinstegbe helyezték, itt működött haláláig. Szabad idejében bebolyongta az egész D-Alpokot, s lejutott az Appeninekre is. Minden útján gyűjtött csigát. GREDLER nyomaiban járt, folytatta munkáját, s így elismert malakológus lett. Sok anyagot cserélt a kollégákkal. Gyűjteményének egy részét a trienti múzeumnak ajándékozta, ahol egy ideig a gyűjtemény vezetője is volt. Anyagának nagyobbik része Tirol faluba került. Életében mindössze 7 faunisztikai publikációja jelent meg, de rengeteg feljegyzése és írása maradt hátra, melynek egy részét a Mitteilungen der DMG közölte.

Robert Edwards Carter STEARNS 1827 Boston, Mass. - 1909 Los Angeles, Calif. USA

A kereskedőszakmával rendelkező fiatalember igen sokféle tevékenységet folytatott. 1858-tól Kaliforniában a sógora nyomdájában újságkiadással foglalkozott, majd több éven át magas állami tisztségeket töltött be. 1874-től 1882-ig a Berkeley egyetem titkára, 1884-től pedig a berkeley-i geológiai intézet kutatója volt. 1885-től 1892-ig az USA Nemzeti Múzeumban a malakológiai gyűjtemény helyettes vezetőjeként tevékenykedett. Már gyermekkorától érdeklődött a malakológia iránt. Nagy utazást tett az USA keleti részén és felkutatta a gerinctelen faunát. Jól ismerte a Csendes-óceán partvidékének csigáit. Sokat publikált Florida puhatestűiről. III malakológiai tanulmánya jelent meg, s ezek a legkülönbözőbb témákat ölelik fel. 19 csigafajt ill. genoszt neveztek el róla. Gyűjteménye az USA Nemzeti Múzeumban található.

VISNYA Aladár 1878 Pécs - 1959 Kőszeg

Tanár, botanikus és zoológus volt egy személyben. Tanári oklevelet a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett, matematika - fizika szakon. 1903-ban kezdett tanítani Nagyváradon, majd 1909-ben Pestre került. 1914-1919-ig Sopronban, majd a Tanácsköztársaság idején Budapesten volt gimnáziumi igazgató. Baloldali magatartása miatt 1921-ben "B-listázták", s csak 1927-ben kapott újból tanári állást Kőszegen. Életének további részét ott töltötte. Botanikai és zoológiai gyűjtőutakat szervezett. Különösen a harasztokkal és mohákkal foglalkozott, de puhatestűeket is gyűjtött. Ő alapította a kőszegi Jurisich Múzeumot. Két közleményt írt /WAGNER Jánossal közösen/: 1. Kőszeg és környékének Mollusca-faunája, 1936; 2. Újabb malakofaunistikai adatok Dumántúlról /1936-1937/, 1938. Gyűjteménye, melyet KOVÁCS Gyula és RICHNOVSZKY Andor dolgozott fel, ma a szombathelyi Savaria Múzeumban található.

Hugh WATSON 1885 Newcastle on Tyne - 1959 Cherryhinton

Gazdag szülők gyermekeként magánúton kezdte iskoláit, majd a Trinity College-be került Cambridge-be. Farmésztudományos tanulmányait 1910-ban fejezte be, 1914-ben doktorrá avatták. Mivel anyagi gondjai nem voltak, ezért idejét kizárólag a malakológiának és mások megsegítésére fordította. 15 éves korától tagja a Conchological Society of Great Britain and Ireland társaságnak, 1905-től pedig már a londoni csigásztársaságnak is tagja. Fiatalon szinte egész Európát bejárta, élete utolsó 20 évét azonban otthon töltötte. A kollégákkal széleskörű levelezést folytatott, mindvégig hűséges és segítőkész barát volt. Többnyire szárazföldi és édesvízi csigákkal foglalkozott /Viviparus, Cecilioides, Hygromia, Helicella, Vertigo, Helix, Limax, stb./, de publikált tengeriekről is. Érdekelte a taxonómia, a nomenklatura és az anatómia. Első publikációja 1933-ban jelent meg. Elsőként ismerte fel a Carychium-fajok belső hájredőinek rendszertani jelentőségét.

KISS ÉVA

Budapest

Budafoki út 15. IV/4.

H-1111